

ствено, познаваше много добре тези селища и никой не можеше да го хване в някаква измислица. Действително, в селището, в което каза че отиват, нарочни майстори плетеха и правеха най-прочутите мрежи.

— Господарят отдавна е там, той е поръчал и купил мрежите, обадил е по свой човек, и ние сега отиваме само да ги вземем. Затова сме с две лодки, — спокойно и убедително завърши Кир и посочи малката лодка, която се люлееше на двайсина разкрача пред тях.

— И ти рибар ли си бе? — изгледа подозрително и насмешливо Орфея един от въоръжените пазачи.

— Той беше болен, — отговори бързо Кир. — Залежа се отдавна... сега за пръв път излиза на по-далечно плаване...

— Вървете си по работата, — каза един от стражата. Той, изглежда, командуваше тук.

Кир махна с ръка и удари веслата. Но когато скривиха в първия завой, бледен, развълнуван, озадачен, той се извърна към Орфея.

— Какво беше това? — чудеше се Кир. — Това не ми харесва — трябва да бягаме.

Дълго време, изтощени, уморени, дори гладни и жадни, беглеците гребеха за да избягат колкото се можеше по-далеч от мястото на проверката. Но когато се поуспокоиха, Кир заповяда да свият в един малък залив, скрива там малката лодка, и като прибраха Траян при себе си, поеха нататък. С два чифта весла се гребеше по-леко и се пътуваше по-бързо.

Но Кир все още не беше спокоен. Той опъваше мишци и постоянно подвикваше на Траян да